

De Tampa Paschal

De Tampa Paschal

Robert Nolden

Schrijver: Robert Nolden
Coverontwerp: Bonographix
ISBN: 9789402157611

© Robert Nolden

De Tampa Paschal

Ik ben Alfa en Omega, het begin en het einde, de eerste en laatste.

Openbaringen 22:13

1.

De witte vrachtwagen die Edison Road op draaide, gromde en pufte om vooruit te komen. Met behoorlijke snelheid, meer dan Chuck Sheaffer dacht dat was toegestaan zo vlak bij een school, reed de *Mack* truck uiteindelijk voorbij en sloeg linksaf richting het centrum van Tampa. Chuck kon met zijn helderblauwe ogen een glimp van de chauffeur opvangen maar de reflectie op de voorruit van de vrachtwagen, had de overhand. Hij nam aan dat de chauffeur wist wat hij deed op deze zonnige donderdagochtend in Hyde Park. Door de vrachtwagen en de herrie had Chuck niet gemerkt dat zijn beste vriend Wayne Vacek achter hem was komen te staan.

Chuck draaide zich niets vermoedend om en gilte bijna van de schrik. 'Jeetje, dude! Het is geen Halloween!'

‘Haha, dat weet ik toch,’ zei Wayne, die soms op een andere golfengete leek te zitten.

‘Trouwens,’ vervolgde Wayne ‘we moeten naar de volgende les, Chucko.’

‘Oh, hoe laat is het dan?’ vroeg Chuck terwijl hij zonder te kijken met zijn rechterhand zijn linkerpols aftastte op zoek naar het horloge dat hij om de een of andere reden nooit droeg. ‘Charles Shaeffer! Koop nou eens een horloge, jongen,’ grapte Wayne en trok daarbij het typische en getergde gezicht van het hoofd van de school, principal Christopher Wong. ‘Het moet maar weer hè,’ zuchtte Chuck en ze liepen samen naar de zijingang van de school. Het was een drukte van jewelste. De meeste leerlingen liepen al pratende naar binnen. Conciërge meneer Moore hield buiten alles in de gaten. Hij stond met zijn armen over elkaar in de schaduw van een jonge palmboom. Op een groen metalen bord op de stoep naast hem, was met simpele witte letters de naam van de school aangebracht.

Thomas Jefferson Middle School. Bezoekers ↑.

Terwijl Wayne de donkerbruine eikenhouten deur opendeed om naar binnen te gaan, gooide Chuck zijn atletische twaalfjarige lijf naar binnen om er zeker van te zijn de eerste te zijn.

‘Haha!’ gilde Chuck triomfantelijk, maar net toen hij *loser* wilde roepen tegen Wayne, verloor hij zijn evenwicht zodat hij onhandig tegen een stevige muur opbotste. Chuck viel achterover maar krabbelde meteen overeind met een onhandige beweging. Hij kon maar net voorkomen helemaal op de grond te vallen. De stevige donkerblauwe Star Wars schooltas van Chuck was met een smak op de grond gekomen. De

afbeelding van Jedimeester Yoda op de voorkant van de tas was desondanks onverstoord, de oude groene man met opvallende oren had gelukkig de lightsaber nog altijd stevig vast en met een onverstoorde blik leek hij zich te focussen op een sprinklersproeikop in het plafond.

Wayne had het niet meer van het lachen, hij wees zijn vriend op de muur waar hij tegenaan was gebotst. Bij nader inzien was het niet zomaar een muur geweest, maar Chuck Shaeffer keek recht in de ogen van Presley Dankovitch, 231 pond schoon aan de haak en met afstand de grootste jongen van de hele school.

Het uitdrukingsloze gezicht van Presley 'the Tank' veranderde in een grimas waarvan hij niet meteen op kon maken of de muur nu zou gaan lachen of dat Chuck zou gaan ervaren hoe hoog hij kon vliegen door de gang van de school. En dat zonder vleugels. Hij wilde dat ook zeker niet gaan ontdekken. Hij krabbelde onhandig overeind, griste zijn schooltas van de grond en probeerde zo snel als hij kon op te gaan in de gang met leerlingen. Dat leek deze keer te gaan lukken.

Tank liep langs de nog altijd lachende Wayne Vacek naar de deur waar Chuck was binnengevallen. Hij mompelde nog iets onverstaanbaars en duwde met opvallend gemak de eikenhouten deur open en ging naar buiten. Wayne grinnikte nog wat na, schudde zijn hoofd een paar keer en gooide zijn oude Converse rugzak nog eens goed om zijn linkerschouder terwijl hij de gang in liep op zoek naar zijn beste, maar onfortuinlijke vriend.

Wat Wayne niet zag, was dat er al een paar minuten een schaduw van een man in het grote raam achter Wayne te zien was. Als Wayne het wel had gezien, dan was in ieder geval één ding opvallend aan de

schaduw van de man. De onbekende figuur had onbeweeglijk het hele voorval aanschouwd.

2.

Eigenlijk had de roodharige detective Lara Cooper die ochtend geen zin in de donut die ze van collega Tommy Wilson bij de koffie kreeg. Ze had Tommy vriendelijk bedankt en de *Chocolate Glazed* donut aangenomen en zelfs een hap genomen ervan. Terwijl ze achter haar bureau zat en een paar slokken nam van de chronisch te slappe koffie, staarde ze een moment zonder al teveel gedachten naar de aangebeten donut.

‘En...heeft onze gesuikerde vriend al een bekentenis afgelegd?’ klonk plots een bekende stem achter haar.

‘Ook goedemorgen, Mike,’ lachte Lara zonder om te kijken. Ze nam nog een slok van de koffie, zette de Starbucks beker naast de donut op het bureau en draaide zich om. Mike Ortega was al lange tijd de partner van Lara en heel goed in heel veel dingen, maar op tijd komen was er niet één van. Lara probeerde bij District One van de Tampa Police Department toch ‘s morgens om 8:00 uur in ieder geval aanwezig te zijn. Mike kneep intussen met zijn ogen en keek even omhoog zonder dat Lara daar iets op het plafond kon ontdekken. Het leek even alsof hij naar een moeilijk stuk muziek zat te luisteren, maar Lara kon geen bebop Jazz of meesterwerken van Bach ontdekken op de achtergrond. Ineens keek Mike weer normaal en richtte zijn wijsvinger op Lara. ‘Luister, Lara...weet je nog dat ik het had over die inbraak bij de Baptist Church in Clearwater?...Een paar maanden geleden?’ Lara keek omhoog en fronste even.

‘...ja, wacht, je bedoelt de kerk waar ze maar één ding hadden meegenomen.’

‘Ja, precies. En weet je nog wat ze hebben meegenomen?’

Natuurlijk wist Lara dat. Ze had het rapport over de inbraakmelding destijds in handen gekregen. Ze had met verbazing kennis genomen van het verslag. Ze liep meteen daarna naar het kantoortje van haar baas, sergeant Stephen ‘Mac’ McCall en gaf hem het rapport. Nadat hij het rapport had gelezen had de sergeant Lara met een vreemde blik aangekeken. Ze waren allebei unaniem verbaasd over de buit van de inbraak.

Lara antwoordde zonder aarzeling. ‘Een oude kerkkaars.’

Mike kneep zijn lippen op elkaar, knikte voorzichtig met zijn hoofd en liet Lara uitpraten.

‘Ik bedoel, er waren geen goud, dollars of andere waardevolle spullen meegenomen door de dieven. Alleen een oude grote witte kaars.’

‘Precies,’ zei Mike met een voorzichtige, gedempte toon. Alsof bijna niemand mocht horen wat hij hierna ging zeggen.

‘De kaars. Een Paschal. Beter bekend als een paaskaars.’ Mike ging verder. ‘Maar moet je horen...’

Even dacht Lara dat haar partner ging vertellen dat ze de kaars terug hadden gevonden in een dumpster achter de Walmart, of dat hij de kaars toevallig afgelopen zaterdag had gezien op de markt in St. Petersburg, aan de andere kant van de baai van Tampa.

‘Vannacht is er een dikke houten zijdeur geforceerd van de Sacred Heart Catholic Church, downtown Tampa.’ Mike pauzeerde een paar tellen alsof hij de clou van een goede mop ging verklappen.

‘Drie keer raden wat ze hebben meegenomen.’

Voordat Lara iets kon zeggen, reikte Mike een dunne lichtgroene map aan. Op de map zat een verse stempel met het politielogo en daaronder de letters TPD. Er was alleen in het bovenste vakje van het voorblad iets met balpen geschreven, maar de rest van de tekstvakjes waren nog leeg.

Lara pakte de map aan, opende het dossier, haalde geconcentreerd een hap adem en begon te lezen.

3.

‘...al eerder waren het de Vikingen die America ontdekten, want rond het jaar 1000 was het Leif Ericson die op zoek ging en met een boot met 35 Vikingen, die de kustgebieden verkenden. En daarom vieren we nu nog steeds Leif Ericson Dag. Wie weet op welke dag in het jaar dit wordt gevierd?’

De stem van juffrouw Brannough had altijd een slaapverwekkende werking op Chuck.

Ze had geen monotone stem, maar had meer een zachte stem, net zoals een moeder die haar kind troostte. Ze was niet lelijk. Miranda Brannough had zelfs best wel een mooi gezicht, maar niet zoals de meisjes uit de magazines. Ze had eerder een lief gezicht en Chuck voelde zich altijd op zijn gemak bij haar in de klas. Misschien iets teveel op zijn gemak. Hij moest er weer van gapen.

‘...Charles?’ zei juffrouw Brannough terwijl ze haar hoofd opzij kantelde om de rij in te kunnen kijken waar Chuck op de vijfde stoel links zat.

Hij schrok en keek alsof hij een beer was die uit zijn winterslaap werd gerukt. ‘Ze bedoelt jou, dombo,’ lachte kleine Marty Foster, die naast

hem zat en gaf hem een por in zijn zij. '...oh, eh...wat was de vraag, juf?'. Zelfs Jennifer Cabot draaide zich om en keek Chuck dit keer hoofdschuddend en met een blik van afkeuring aan. *Typisch Chuck*. Het kon verbeelding zijn maar Chuck zag ondanks de afkeurende blik toch een lichte glimlach op Jennifer's mond. Het was een genot als ze je aankeek met haar prachtige heldergroene ogen, het was veruit het mooiste meisje van de klas. Met een Ierse moeder en een Franse vader had Jennifer een prachtige combinatie van bijna zwart haar, een lichte huid en de ogen van een engel. Zelfs voor een meisje van elf jaar zaten de rondingen bij haar op de juiste plaats, al was het Chuck nog lang niet om te doen er opgewonden van te raken. Het effect was veel heftiger dan dat want als zij hem aankeek leek het wel alsof er een vonkenstroom door zijn lichaam gierde. En hoewel hij altijd zijn best deed niet diep in haar ogen te kijken –hij durfde het eigenlijk helemaal niet- was het onvermijdelijk. Hij was knetterverliefd geworden op Jennifer, een half jaar geleden. Volgens hem wist zelfs zijn beste vriend Wayne dit zelfs niet en Chuck wilde dit voorlopig graag zo houden. 'Charles, heb je wel geluisterd? Ik vraag je wanneer Leif Ericson dag was,' zei juffrouw Brannough op een luide toon. 'oh eh, 9 oktober, juf,' antwoordde Chuck terwijl hij nog steeds naar Jennifer keek. Zijn blik schoot snel naar juffrouw Brannough. ' Heel goed, Charles.'

Chuck keek opzij naar kleine Marty Foster en gaf hem een por terug. Op hetzelfde moment zwaaide de oude witte deur van het klaslokaal met een flinke zwaai open, zonder dat er vooraf werd geklopt. Een bekend figuur wenkte met ernstige blik de juffrouw naar de deur te komen. Het was het hoofd van de Thomas Jefferson Middle school, meneer Wong. Hij had een serieuze frons op zijn gezicht. Een aantal

zinnen werd gefluisterd. Juffrouw Brannough knikte twee keer en sloot de deur van de klas toen de principal terstond wegliep.

Chuck had veel verwacht die ochtend maar was niet voorbereid op wat juffrouw Brannough vervolgens zou zeggen toen zij haar mooie gezicht weer tot de klas richtte.

‘Charles...Wayne.’

De gezichten van hun klasgenoten schoten in de richting van de twee vrienden. Een aantal houten stoelen schuifelden nog een beetje na.

‘...jullie worden verwacht op het kantoor van meester Wong’.

Het moment dat volgde was niet onbekend voor Chuck maar hij had echt een enorme hekel aan dit soort situaties gekregen.

Want hoe het ook af zou lopen, of wat het dan ook was waarvoor het hoofd van de school meteen met de twee vrienden wilden spreken, een ding was duidelijk.

Hij had een enorme knoop in zijn maag en wist dat dit dit keer niet zonder slag of stoot over zou gaan.

4.

‘...dankuwel mevrouw Pierce,’ zeiden Charles Shaeffer en Wayne Vacek bijna in koor tegen de assistent van meester Wong, terwijl ze binnen werden gelaten in zijn kamer. ‘Hij komt er zo aan, neem maar vast even plaats.’

Chuck ging net als Wayne zitten op een van de stoelen en maakte gebruik van het moment om eens goed rond te kijken. In ieder geval viel het Chuck altijd op dat de kamer een typische lucht had, waarschijnlijk door de exotische attributen en de Chinese achtergrond van principal Christopher Wong.

Zo zal het wel ruiken in China, dacht Chuck en glimlachte in zijn gedachten.

Een solide donker eiken bureau met een oude lederen fauteuil stond in het midden van de kamer. Een gouden naamplaat was pontificaal in het midden van het bureau geplaatst. Met zwarte reliëf letters was het de bezoeker in ieder geval duidelijk aan wie de kamer toe hoorde.

Principal C. Wong

Thomas Jefferson Middle School

Terwijl Wayne meer interesse leek te hebben voor een van de veters van zijn eigen DC sneakers, keek Chuck zijn ogen uit. Op het bureau lagen diverse vreemde objecten, waarvan iedereen op school wist dat meester Wong gek was op voorwerpen met een verhaal. Chuck was altijd gefascineerd door één voorwerp in het bijzonder. Het was een grappig groen beeldje van 15 centimeter hoog, waarop een beer te zien is die op zijn billen zit en lachend opzij kijkt. Aan de andere kant

van het bureau lag een miniversie van een vreemde stenen krijger zoals Chuck deze wel eens had gezien op National Geographic in een programma over duizenden Chinese terracotta beelden op ware grootte, al wist hij niet meer precies hoe het heette of wie het ooit had gemaakt.

In de fraaie oude walnoten kast achter de fauteuil stonden veel oude boeken, sommige hadden Engelse woorden op de kaft, andere hadden exotische, waarschijnlijk Aziatische tekens er op staan, maar de meeste van de boeken deden antiek en stoffig aan. *Waarschijnlijk komt daar die rare lucht vandaan*, dacht Chuck.

Net zoals die vele boekenkasten van ome Herb en tante Etna in Jacksonville. Die roken ook zo. Ome Herb zei dat je nooit een boek moet beoordelen op de kaft, maar op de geur. Maar ja, met ome Herb wist je nooit of het serieus was bedoeld of dat het weer een van zijn flauwe grappen was.

‘Dude,’ zei Wayne ineens.

‘Waarvoor denk je dat we hier bij ome Harry Potter zitten?.. tenzij hij er achter is gekomen dat we vorige week die zak met honkballen achterover hebben ge...’

‘Ah, Vacek en Shaeffer jullie zijn er al, mooi!’ riep meester Wong voordat Wayne zijn zin kon afmaken. Het verbaasde Chuck hoe plotseling meester Wong zo snel tevoorschijn kon komen, het leek alsof de grote Harry Potter zelf zijn toverstok hiervoor had gebruikt.

‘Vertel eens allereerst,’ zei Wong ‘..hoe is het met je moeder, Wayne?’

Meester Wong nam plaats op de oude fauteuil, waarvan Chuck verwacht had dat deze zou gaan piepen en kraken, maar dat tot zijn verbazing niet deed. ‘Ehr...goed, meneer.’

‘Aha, ze heeft dus geen last meer na die operatie?’

‘Nee, dat gaat nu een stuk beter,’ probeerde Wayne beleefd.

‘Mooi...mooi. Goedzo.’

Principal Christopher Wong zweeg, vouwde zijn handen voor zijn gezicht, drukte even zijn hoornen bril met zijn wijsvinger aan en keek naar de spullen links en rechts op zijn desk alsof hij naar de juiste woorden zocht. Even dacht Chuck dat de meester voorging in een gebed of dat hij juist totaal uit zijn dak zou gaan vanwege de domme actie van de week met die honkballen die Wayne had ‘geleend’ van het sportterrein achter school. In plaats daarvan vervolgde de meester op rustige toon zijn verhaal.

‘...Luister jongens, jullie zullen je wel afvragen waarom ik jullie uit de les van Miranda...juffrouw Brannough heb gehaald.’ Chuck en Wayne zochten elkaars blik op en keken direct weer terug naar meester Wong.

‘Wel, dat ligt nogal gecompliceerd,’ zei hij en stond meteen op, liep naar een notenhouten tafeltje naast het raam waar onder andere een klassieke telefoon op stond, een paar oude fotolijstjes en een nieuwe doos Kleenex Ultra tissues. Meester Wong pakte van het tafeltje een glazen pot gevuld met wat Chuck identificeerde als jellybeans, M&M’s en ander snoepgoed.

‘...willen jullie misschien een snoepje? Ze zijn lekker heb ik mij laten vertellen.’

Chuck bedankte en schudde nee maar was niet verbaasd dat Wayne zijn hand al ophield. Terwijl Wayne aan zijn tweede ronde begon, ging de meester verder.

‘Luister jongens, wat ik van jullie vraag moet absoluut tussen ons blijven.’

De jongens haalden met een frons van vanzelfsprekendheid de schouders op en knikten beleefd. Ze zwegen tegelijkertijd zodat de spreker meteen de gelegenheid geboden kreeg, tot de kern van de vraag te komen.

‘Zoals jullie weten verzamel ik al jaren voorwerpen. Een...uit de hand gelopen hobby zou je kunnen zeggen. Sommige objecten lijken misschien voor een leek niet veel waard, andere zijn wat kostbaarder. Neem bijvoorbeeld dit Chinese jade beeldje van een zittende reuzenpanda, die ik op de veiling van Sotheby’s in London heb gekocht. Helaas is deze niet al te zeldzaam en durf ik dit beeldje zonder zorgen in mijn kamer te etaleren.’

Meester Wong gniffelde eerst en lachte meestal daarna kort en hard. Dit keer gniffelde hij wel maar het harde lachen bleef uit.

‘Maar goed, mijn vraag is of jullie iets voor me willen kopen.’

Even was het stil.

De reactie van Wayne was vervolgens sneller dan die van Chuck maar kwam wel op hetzelfde neer.

‘Eh...ik snap het niet helemaal, meneer.’

Wayne was misschien een beetje prettig gestoord, maar wat Chuck enorm knap vond van zijn maatje was dat hij, als de situatie daarom vroeg, ook verrassend serieus kon zijn. Helaas was dat niet altijd terug te vinden op zijn cijferlijst.

‘Waarom heeft u óns daarvoor nodig? Ik bedoel, met alle respect maar is het wel...tja...legaal?’

De harde en korte lachsalvo had de principal blijkbaar voor dit moment bewaard. Hij lachte op typische wijze, stond op en liep naar het raam. Hij bleef staan met zijn rug naar de jongens gekeerd en keek door de lamellen naar buiten, waar voornamelijk het gras van de

voortuin van de school te zien was. Zijn ogen volgden kort een van de auto's die op South Hyde Park Avenue rustig voorbij reed in de richting van Bayshore Boulevard.

'Legaal. Ja. Duur, ja waarschijnlijk ook wel.'

Hij draaide zich om ditmaal met beide armen in de zij en wees naar de twee vrienden.

'Jullie kunnen het object voor mij kopen zodat mijn naam niet aan het object wordt verbonden door de verkoper.'

'Hoe bedoelt u?' vroeg Chuck.

'Dat zit zo. Ten eerste kent de verkoper mij en weet dat áls ik iets koop dat het een bijzonder object moet zijn. Dat zou tot gevolg kunnen hebben dat de verkoper besluit niet meer aan mij te willen verkopen om vervolgens te onderzoeken waarom ik geïnteresseerd ben in het object. Ten tweede,' zei Christopher Wong belerend en keek nu ernstig boven de rand van zijn hoornen bril.

'jullie hebben wel wat goed te maken dacht ik zo.'

5.

De man in het donkere maatpak aan de westkant van de Jefferson Middle School had genoeg gezien en opende het portier van de klassieke zwarte Dodge Charger. Het feit dat hij een zonnebril droeg was voor iemand in Tampa, Florida heel gewoon, of zelfs een must. De zuidelijkste staat van de Verenigde Staten van Amerika heette ten slotte niet voor niets *de Sunshine State*. Zijn Ray-BanWayfarer zonnebril was echter te oud om hip te zijn, maar dit paste eigenlijk best wel bij de rest van de outfit van de zonderling. Om het beeld van een man die is blijven hangen in de jaren tachtig te completeren, flipte hij zijn hopeloos oude Motorola Razor open en drukte wat knoppen in, waarna hij al staande zijn arm nonchalant op het portier plaatste en een kort gesprek voerde. De door de zon zichtbaar overmatig gebruide man, van middelbare leeftijd, met zwart en grijs golvend haar tot in de nek zag er uit als een latino die net van de discovloer af was gestapt. Tijdens de korte conversatie streek hij een aantal keren nerveus over zijn ringbaardje. '...luister, Rico. Over onze man, Christopher Wong. Zorg dat je alles klaar hebt ...Het gaat gebeuren. Vanavond.'

De latino klapte zijn mobieltje dicht, stapte in de auto maar reed nog niet weg. Hij drukte op het knopje van het portierraam en het zwarte geblindeerde glas zakte zoemend naar beneden. Hij zette zijn Ray-Ban af en keek naar een passerende jonge moeder met een opvallend nieuwe kinderwagen. Haar blonde paardestaart danste vrolijk mee op de maat van haar looppas. De vrouw keek naar de man in de Charger en wat ze zag was de reden dat ze snel weer naar haar kinderwagen keek en sneller doorstapte: de man had een imposant litteken over

zijn linkeroog. De iris van het oog was wit en troebel. Het zag er naar uit alsof de man ooit was geraakt door een scherp voorwerp en de hechtingen met enige haast door een leerling dierenarts waren gezet. De latino glimlachte, deed zijn zonnebril weer op en startte de auto. Terwijl hij wegreed in de richting van Hyde Park Village, keek de verontrustte moeder de auto na, alsof zij er verzekerd van wilde zijn dat de Dodge, en de vreemdeling die er in zat, de straat uit zou rijden.

6.

‘...nee meneer, u spreekt met detective Cooper van de Tampa Police Department,’ zei Lara terwijl ze collega Mike Ortega wenkte.

‘..ja...ja, meneer het is toch wat hè vandaag de dag... we doen ons best, u ook goedemiddag.’

‘Wat was dat voor rare snuiter,’ vroeg Mike.

‘Tja, dat was meneer Morris weer, die man belt mij soms om te vragen of we zijn vrouw nog hebben gezien.’

Mike nam een slok van de slapste koffie in Tampa en omstreken, volgens eigen zeggen.

‘Aha...vermiste personen?’

‘God nee zeg, meneer Morris is mijn oude buurman. Hij is dement geworden en zijn vrouw is al jaren dood. In het begin dat hij mij begon te bellen, wist hij tenminste nog wie ik was.’

‘Triest verhaal.’

Lara wist wat Mike ging zeggen vervolgens. Want dat deed hij altijd.

‘Maar ja, het gebeurt...’

‘Amen,’ zei ze terwijl ze haar oude Dell XPS laptop dichtklapte.

‘Kom we gaan een hapje eten halen.’

Terwijl agenten Lara Cooper en Mike Ortega langs het kantoortje van sergeant Stephen “Mac” McCall naar buiten liepen, begon het bovenste rode lampje *incoming call* van het AT&T telefoontoestel van Lara’s bureautoestel te knipperen. Het droge elektronische belsignaal ging enkele malen over. Een foto van de Sacred Hearts Church bovenop het lichtgroene dossier naast het toestel, lichtte tegelijk met het signaal, enkele malen rood op.

En stopte.

7.

Charles Shaeffer en Wayne Vacek waren nadat ze bij meester Wong waren geweest, nog even terug gegaan naar het laatste uur school van die dag, bij meester Baumgartner. De les was gelukkig niet al te lang en al snel zaten Chuck en Wayne in de auto en werd *Chucko* door de vader van Wayne thuis gebracht. Het huis van Chuck bij *Davis Island* was gelukkig maar 5 minuten rijden. Hij bedankte meneer Vacek voor de lift en zwaaide naar Wayne toen de witte Dodge Nitro van de familie Vacek de reis vervolgde. Chuck draaide zich om en liep over het pad in de voortuin, naar de deur van zijn huis. Een paar kleine zonnebadende hagedisjes schoten van de hete tegels de struiken in en ritselden bij wijze van protest nog wat in de blaadjes.

‘Hallo, schat hoe was je dag,’ riep de moeder van Chuck terwijl ze net de oude *Dyson* aan wilde zetten om de woonkamer te stofzuigen.

‘Heb je nog iets meegemaakt?’

Chuck had de vraag verwacht omdat zijn moeder dit altijd vroeg wanneer hij van school, thuis kwam.

Dat was normaal.

Hij had er nu echter wel wat meer moeite mee.

Chuck en Wayne hadden namelijk beloofd met niemand te spreken over het opmerkelijke verzoek van de Chinese meester verzamelaar. Ze zouden eerst naar huis gaan en om 18:00 uur bij het *BigOwlpark* afspreken.

Dan zien we wel weer.

‘Nee, het was supersaai,’ zei Chuck nonchalant

‘Mam, ik neem een stuk bosbessentaart, okay?’

Chuck hoorde het antwoord van zijn moeder nauwelijks want ze had de stofzuiger inmiddels aangezet, maar zijn eigen maag had al besloten. Hij nam een bordje met een stuk taart er op in de ene hand, zwiepte de Star Wars rugzak over zijn schouder en griste uit de enorme koelkast een blikje soda mee zodat hij boven in zijn kamer niets te kort kwam om even op krachten te komen.

Het was vaak heel gezellig overdag in huize Shaeffer, want behalve zijn moeder waren er in huis nog Chelsea - het 7 jaar oude zusje van Chuck- de hond Bullit, een kat Lucy, en de goudvis van Chelsea waarvan Chuck de naam niet van kon onthouden. Hij verdacht zijn kleine zus er ondertussen van telkens de naam van het beest te veranderen om haar grote broer, voor de gek te houden. *Lekker belangrijk.* De vader van Chuck, Lieutenant Graig Shaeffer, was meestal te vinden op de vliegbasis MacDill in zuidwest Tampa, waar hij bij de US Air Force werkte als instructiepiloot. Chuck vond het altijd fijn als zijn vader weer eens thuis kwam, maar gek genoeg vond hij het minstens zo prettig als zijn vader weer in zijn oude Jeep Cherokee stapte om naar MacDill af te rijden. Chuck was van nature nieuwsgierig en dat had hij niet van een vreemde. Zijn vader wilde bij

thuiskomst zich dan ook met van alles en nog wat bemoeien. En dat was niet altijd *cool* als je als twaalfjarige je eigen wereld probeert te creëren. Die appel was dus niet ver van de boom gevallen, dat was duidelijk. Zijn vader was van oorspronkelijk Duitse komaf. Het blonde steile haar en de strakblauwe ogen was zichtbaar dominant aanwezig bij Chelsea, die dan ook veel op haar vader leek, maar een eigen karakter had.

Uiterlijk had Chuck namelijk meer van zijn moeders Portugese familie, de Oliviera's, geërfd. Ja, hij had wel helderblauwe ogen net als zijn vader. Maar het haar van Chuck was daarentegen zwart, stevig en hij had mooie krullen. Zoals zijn moeder het uitdrukte: waar een Romeinse halfgod nog jaloers op was. Zijn lichaam was atletisch en al aardig krachtig, zeker voor een *sixth grader*. Chuck maakte van deze kracht dankbaar gebruik bij zijn favoriete bezigheid: ijshockey. Want dat was een grote hobby van Chuck.

Met een geroutineerde beweging schopte Chuck met het elan van een kungfu meester de deur open van zijn eigen kamer. Op de deur zaten stickers en posters van zijn favoriete hockeyteam Tampa Bay Lightning, maar hij had de voornaamste boodschap in het midden van de deur geplakt.

STRENG VERBODEN TOEGANG

Betreden op eigen risico

Op overtreders wordt geschoten

Hij liet de rugzak van zijn schouder afglijden en op zijn bed terecht komen terwijl hij naar de computer liep, die achter in zijn kamer op

een zwart bureautje stond. Hij zette wat nog over was van de taart naast het toetsenbord en zette de computer aan. Na een luide maar korte *pfffs* nam hij een flinke slok van de heerlijk koele frisdrank terwijl hij keek naar de pc monitor. Wat een dag. Althans, hij had een normale dag gehad. Tot het moment kwam dat hij en zijn beste vriend gesommeerd werden door het hoofd van de school.

De knoop in de maag vooraf. Het gesprek. De vraag. De belofte.

Die belofte te zwijgen was nog het meest opmerkelijke van het hele voorval vandaag. Waarom was dit zo speciaal voor meester Wong? En zo geheim?

Misschien moest hij er maar niet te veel van denken.

Admin password:...

Even keek Chuck naar het scherm en tikte behendig een paar toetsencombinaties in en drukte op *enter*. Beneden hoorde Chuck zijn zusje Chelsea iets roepen over Bullit. *Hij zal wel weer de vuilnisbak hebben gesloopt.*

Hij keek boven zijn hoofd terwijl zijn hand het koordje van de plafondventilator probeerde te grijpen. De weerman van *Klystron 9* had zijn werk gisteren goed gedaan, het was inderdaad met 77 graden fahrenheit een warme dag geworden. En dat in januari. Met drie ferme rukken kwamen de wiken tot leven en een verkoelende bries stroomde door de kamer.

De harddisk van zijn pc ratelde nog wat toen plots een bliken versie van Metallica's *Ride the Lightning* door de kamer galmde.

Chuck liep naar zijn rugzak en zipte naast Yoda's lichtzwaard snel een rits open, haalde zijn mobieltje tevoorschijn en drukte op een groene knop.

'Hello? Hey Wayne *wassup*...ja ik weet het...ik zat er ook net aan te denken...ja...ok, hey luister ik check even mijn mail, ik zie je straks wel in het park dude, ok later.'

Hij stak het mobieltje in de pocket van zijn bermuda shorts en kroop achter zijn pc om nog even zijn mail te bekijken. De eerste paar mailtjes in zijn postvak waren reclame en een mail van zijn ijshockeycoach Martin Dupont, iets over een afgelaste training en een nieuw schema van de opstelling van zijn team, the Ospreys. Hij zou het later wel gaan lezen. Zijn oog viel echter op een mailtje dat tien minuten geleden naar hem was verzonden. Het onderwerp van de mail was kort maar krachtig getiteld "gesprek met Wong".

De knoop in de maag van Chuck was meteen weer terug toen hij de afzender las.

8.

Lang nadat alle leerkrachten en de laatste leerling de Thomas Jefferson Middle School in Hyde Park had verlaten, stond Christopher Wong in zijn kamer bij de walnoten kast achter zijn bureau. De walnoten kast was geen gewone kast. Wong had deze bij een antiekzaak in Miami gekocht die gespecialiseerd zijn in oude hardhouten kasten en andere meubels. Hij had de kast laten bezorgen maar niet meteen neergezet want hij had speciale plannen met de kast. De rechterwand achter zijn bureau grensde aan het podium van het kleine auditorium van de school. Of liever de ruimte ónder het podium. Als kind had de jonge Christopher gedroomd om ooit een geheime kamer te hebben. Niet veel leerkrachten wisten van de ruimte onder het podium, eigenlijk alleen nog de oude meester Kearns, maar die was twee jaar geleden met pensioen gegaan. Wong had in zijn eentje in het weekend doorgewerkt en de kast zó ingebouwd, dat het de perfecte deur was om de geheime ruimte te verbergen. Wong had geen relatie, was ook niet getrouwd en had geen kinderen die hij naar baseball moest brengen of moest ophalen bij een vriendje of vriendinnetje. Hij had tijd zat gehad de kamer te perfectioneren. Alleen hij, en God als zijn getuige, wisten dat hij daarin was geslaagd.

Tijd voor actie.

Meester Wong keek op zijn horloge en ging, vóór de kast, op zijn hurken zitten. Hij tikte even zijn hoornen bril aan omdat deze blijkbaar iets was afgezakt en pakte van de onderste plank een onopvallend boek met een oude zwarte kaft. Althans, het boek kantelde alleen maar een stukje naar voren en direct klonk er een

droge klik achter de kast. De meester ging vervolgens staan, pakte met twee handen de rechterkant van de kast zette aan. De de hele kast, schoof langzaam opzij.

Wong stapte de donkere ruimte binnen, en trok aan een koord dat in het plafond hing. De gloeilamp boven hem kwam tot leven en de geheime ruimte werd verlicht. De meester wilde een stap naar voren doen toen hij iets meende te horen vallen vlakbij het bureautje van mevrouw Pierce, net buiten zijn kamer. Hij trok meteen aan het koord boven hem en het licht was uit. Wong stond zo stil als hij kon, hield zijn adem in, en luisterde. Hij hoorde een minuut lang alleen maar zijn eigen hart kloppen terwijl hij probeerde zo stil mogelijk te zijn en te luisteren wat er aan de hand was. Hij moest bijna gniffelen van herkenning omdat hij het boek *the TellTale Heart* van Edgar Allen Poe nu beter begreep dan ooit. Tenslotte liep hij terug, uit de geheime kamer naar de voorkant van de deur van zijn kantoor en trok deze met één ruk open. Hij liep snel door de kamer van mevrouw Pierce naar de gang en keek links en rechts de gang in. Het begon al te schemeren buiten, maar er was net genoeg licht in de gang om eventuele verdachte figuren te zien. Er was niemand te zien, hij had ook niemand horen weglopen. *Vreemd*. Hij keek naar de vloer en rond de desk van mevrouw Pierce. Er lag niets.

Mmm...ik zal het me wel verbeelden, dacht hij.

De meester liep terug, deed de kantoordeur achter zich dicht en liep achter zijn bureau, de geheime kamer weer in, deed het licht weer aan en ging aan de slag.

In de ruimte stonden twee paar kastplanken vol oude voorwerpen en instrumenten waarvan je niet meteen kon zien wat het was en waarvoor je het voor kon gebruiken. Sommige voorwerpen waren

waarschijnlijk lang niet gebruikt en zaten onder een laag stof. Boven een werktafel achterin de geheime kamer knipte Wong een tl lamp aan. Onder het klinische licht, in het midden van de tafel, was een groot wit object op zijn rug gelegd. De onderkant ervan was met voorzichtige Chinese precisie een stukje opengemaakt. Wong pakte het mesje die naast het witte doelobject lag en zuchtte.

‘Ok,’ zei de principal. ‘Daar gaan we weer.’

Wat meester Wong niet in de gaten had, was dat er in de kamer van mevrouw Pierce, uit de schaduw achter de kapstok, een gezicht tevoorschijn kwam.

In de schemering van de kamer was het net alsof het gezicht maar één oog had.

9.

Big Owl Park heette eigenlijk helemaal niet zo en was geen officieel gemeentepark. Het waren de kinderen uit de buurt die deze naam eraan hadden verbonden. Het was niet meer dan een grasveld met in het midden een schommel en een picknicktafel, omgeven door oude hoge naaldbomen, hier en daar een palmboom en wat struikgewas. Het park was altijd vol leven, en het was heerlijk om de eekhoortjes te zien rennen en de Blue Jays te horen kwetteren met hun blauwe kuifjes. Achter de struiken waren de schuttingen en lanai's te zien van de omliggende woningen. In het midden stond een schommel en in de buurt een picknick tafel waar Wayne en Chuck vaak bij elkaar kwamen. Big Owl Park was ook precies hemelsbreed in het midden van waar de twee vrienden woonden. Er nestten al jaren een aantal Great Horned uilen. In het late middaglicht tot aan de schemer kon je ze, als je geluk had, zien zitten in de boomtoppen, maar je kon ze in ieder geval elke dag horen. *Who-ho-ho-ho-ho* klonk het dan.

Chuck zat naast Wayne op het bankje, pakte een denneappeltje en mikte op de verlaten schommel.

'Een kaars. Een suffe oude enorme kaars. Wat is daar nou zo bijzonder aan...snap jij het nog, dude?'

'Nee buddy,' zei Wayne en zuchtte diep.

'Het is echt weer iets voor ons.'

Chuck keek naar Wayne en moest ineens vreselijk lachen. Wayne keek terug en lachte hard mee.

'We kunnen ook het geld dat we kregen van Wong, aan iets anders uitgeven,' probeerde Wayne tegen beter weten in.

'Nee luister Chucko, we gaan morgen naar die flutwinkel, kopen dat stomme ding en we zijn van onze Chinese belofte af. Hoe klinkt je dat in de oren, ijspiraats?'

'Als muziek,' grapte Chuck.

De twee lachten even en schudden beiden met het hoofd.

'Iets anders, Wayne,' vervolgde Chuck

'Ik kreeg net een mailtje van iemand die vroeg hoe het gesprek gegaan was bij meester Wong. Nu is dat niet gek want de hele klas weet dat we op audiëntie moesten.

'...laat me raden. Jennifer Cabot.'

'Wat?? Hoe wist jij dat nou weer!'

'Luister, Jennifer kwam na de les naar me toe. Ze vroeg naar jou en waarom we daarheen moesten, bladiëbla...Snap je?'

Chuck was enorm blij verrast maar voelde tegelijkertijd zijn maag transformeren tot een homp lood. *Jennifer? Vragen naar mij?* Hij kon een enorme glimlach niet onderdrukken.

'Dus daarom zei ik tegen je prinsesje, joh mail hem gewoon even.'

'Eh, mijn prinsesje...dus je weet al dat ik eh... je weet wel...op Jennifer,' viste Chuck.

'Haha, ja man...don't worry.'

Wayne maakte met zijn hand een wegwuivend gebaar 'oud nieuws, man.'

'Luister,' zei Chuck en voelde zich beter dan ooit.

'Dude ik stel voor, we gaan morgen na school meteen dat ding halen, dan naar Wong, we droppen die uit de kluiten gewassen paraffinestaaf en dan wegwezen.'

'Wat je zegt, broer.'

Een moment was het stil. Daarna proestte Wayne het uit, en moesten ze erg lachen om de bijzondere woordkeuze van Charles Shaeffer.

10.

De volgende ochtend beloofde het weer een prachtige dag te worden. De winters in Florida waren zacht, soms wat fris in de ochtend maar meestal kon je in de middag in je Buccaneers footballjersey lopen en was het soms zelfs warm in januari, zoals nu. Het was net na zeven uur, en net voordat de zon opkwam, was detective Lara Cooper, na een verfrissende douche, al aangekleed en stond in de keuken van haar appartement voor het klaarmaken van haar ontbijt. Haar stevige rode haar was, omdat het nog een beetje nat was, wat donkerder van kleur en hing in een geïmproviseerde knot rond het hoofd. Opmaken, wat bestond uit alleen een beetje mascara, en een laatste haarcheck volgde altijd direct na het ontbijt, als vaste ochtendritueel. *Easy as 1-2-3.*

‘Nee, Frosties, je weet wel van de reclame,’ zei Lara terwijl ze, met het mobieltje geklemd tussen hoofd en schouder, probeerde een kom met cornflakes te vullen.

‘Jij ontbijt toch wel Mike, anders heb ik niks aan je vandaag,’ glimlachte Lara terwijl ze de halve gallon melkfles uit de ijskast haalde. Met een automatische voetbeweging schoof ze haar lapjeskat Menace opzij. Hij was een schat van een beest en met een hoog Garfield-gehalte, maar kwam altijd kijken of er iets te halen viel in de keuken, terwijl Lara er altijd voor zorgde dat zijn bak met kattenbrokken en de bak met water, gevuld waren. Ze draaide de dop los en begon voorzichtig de melk over de cornflakes te gieten. Onder kort miauwend protest ging Menace naar de bank in de woonkamer.

'...ok, ik zie je zo,' eindigde Lara en zette de fles melk terug in de koelkast, drukte haar mobieltje uit en pakte een lepel uit de besteklade.

Aan de ontbijttafel wilde ze een begin maken met de Frosties en nam een eerste hap, toen haar oog viel op een bericht in de Tampa Tribune van gisteren. Toen ze de eerste zinnen las, stopte ze even met kauwen. Daarna kauwde ze verder, terwijl ze probleemloos af en toe in de kom met cornflakes een nieuwe lepel vulde, zonder haar ogen van het krantenartikel af te houden.

Ye Mystic Krewe Gasparilla terug in Tampa

Van onze verslaggever - Overmorgen gaat het grootste jaarlijkse feest in Tampa Bay van start, het Gasparilla piratenfeest in Hyde Park en Downtown Tampa. Dit jaar is er behalve veel publiek, weer een grote parade, muziek en veel piraten van the Ye Mystic Krewe. Er zal live muziek klinken vanaf Curtis Hixon Waterfront Park en...

Plotseling ging haar mobiel. Het was Mac.

'Coops dit is Mac, ben je al onderweg?'

Lara maakte haar mond leeg.

'Eh, nee bijna klaar om te vertrekken...is er wat Mac?' 'Ja, ik kreeg melding code 38, een school in Hyde Park...Jefferson Middle school. Melder is ene mevrouw Pierce. Het hoofd van de school is MIA. Volgens agent ter plaatse van district 3, is er een aanwijzing gevonden.'

'Aanwijzing van wat?'

'Drugshandel. Lijkt op meth. Als in Methamfetamine. Geheim laboratorium, alles erop en eraan.'

Mac zuchtte hoorbaar.

'Narcotics is onderweg.'

'OK Mac, ik vertrek meteen.'

'Coops...'

'Mac?'

'Ik verwacht een mediacircus, je snapt een methlab in een public school is voorpaginanieuws,'

'Ík snap het, hush hush...'

'en vergeet Ortega niet mee te nemen.'

'10-4, Mac.'

'Spreek je als je ter plaatse bent.'

'Ok Mac, bye.'

Lara ruimde snel op, en kwam vrij snel uit de badkamer na de ochtendroutine. Daarna gaf ze Menace een knuffel, pakte haar badge en haar dienstwapen. Ze checkte het wapen, een zwarte Walther PPS 9mm, en stak het wapen in het holster achter op haar heup. Nadat ze haar tas had gepakt trok ze de voordeur van het appartement achter haar dicht en liep naar haar auto, een 13 jaar oude beige Ford Crown Victoria. Ze stapte in, flippte haar Motorola open en belde het nummer van haar partner.

'Hallo? Mike? Ben je al klaar,' zei *Coops* terwijl ze de Ford startte.

'...blijf waar je bent, ik kom eraan!'

Ze klapte het mobieltje dicht. Ze legde het toestel, met een telefoonhangertje van Garfield, op het dashboard en reed weg.

11.

Chuck had er zin in op deze vrijdagochtend, terwijl zijn moeder hem en Wayne met de groen metallic Chevy Tahoe naar Hyde Park bracht voor een nieuwe schooldag. Zusje Chelsea was vanmorgen, zoals iedere schooldag, weer met een vriendinnetje en diens moeder naar haar eigen school gebracht, twee straten verderop.

Chuck keek uit het raam van de auto naar het voorbijtrekkende landschap. Het was een prachtige zonnige morgen zoals je ze vaker had in Florida. Zijn favoriete levende ansichtkaart was het mooie uitzicht dat je had wanneer je langs Tampa General Hospital reed en meteen rechts met je ogen het mistige water volgde richting het Convention Center en de hoge bankgebouwen en kantoren in het centrum. In gedachten maakte Chuck een foto toen hij een pelikaan op de voorgrond over het water zag scheren in het tegenlicht van de opkomende ochtendzon.

Hij ontwaakte abrupt uit zijn droombeeld doordat de Chuck's moeder, Susan Shaeffer, flink tierde op de chauffeur van de Sears bestelbus die voor hen reed. Wayne proestte een beetje. Ze schudde met haar hoofd en gaf bij het inhalen van de in de ogen van zijn moeder falende chauffeur, hem nog wat gebaren mee ter ondersteuning van haar frustratie.

'We zijn aan de vroege kant vandaag, we zijn bijna de eerste,' zei Susan Shaeffer even later terwijl ze haar knipperlicht uitzette naar rechts.

'The early bird catches the worm.'

Ze stopte de Tahoe bij de parkeerplaats van de leraren aan de zijkant van Chuck's school en raakte daarbij op een haar na een paal die bij

het voorste parkeervak stond. Geschrokken keken ze naar de paal waarop een vaal blauw bordje hing waarop met standaard witte letters stond *Teacher of the Year*. Ze keken naar het object en weer terug naar elkaar. 'Luister schat,' zei de moeder en kon haar gezicht met moeite in de plooi houden 'zodra ze een parkeervak maken voor *Driver of the year*, laat je het me dan weten?' Ze moesten alledrie hard lachen en nadat Chuck was uitgestapt meende hij zijn moeder nog te horen lachen toen ze een dot gas gaf en wegreed, de straat uit richting Hyde Park Village. Hij had het wel getroffen met zo'n moeder, dacht hij, toen hij naar de zijingang liep. *Nou ja, behalve haar rijgedrag dan.*

Dat er iets aan de hand was bij de school werd duidelijk toen Chuck en Wayne naar de ingang liepen. Twee politieagenten hielden zichtbaar de wacht bij de zijingang en praatten met de ouders en kinderen die net waren aangekomen. Toen ze dichterbij kwamen herkende hij wat hij wel vaker zag van de tv. Vanaf het hek van de voortuin tot aan een van de loofbomen bij de gevel naast de deur, was geel tape aangebracht. Hij las met verbazing wat er in zwarte letters op stond.

CRIME SCENE DO NOT CROSS

Crime scene? Politie onderzoek? Op mijn school...Wat is hier gebeurd? Chuck porde Wayne en samen gingen ze naar de agenten en de moeders die met dezelfde vragen zaten. Opvallend gaven de twee agenten, beiden in het donkerblauwe uniform van de TPD, dezelfde antwoorden en lieten niets los.